

Lecția lui Iov și dreptatea lui

Verset călăuzitor: Iov 27.6

Iov 27.6: Țin cu tărie la dreptatea mea și nu voi renunța la ea.

Cei mai mulți care citează versetul acesta îl compară cu Romani 3. Ei gândesc că aici găsesc hotărârea lui Iov de a vrea să stea înaintea lui Dumnezeu pe baza dreptății lui proprii. Desigur aceasta este în opoziție cu acea dreptate a lui Dumnezeu, despre care știm din Romani 3, care este revelată în Evanghelie.

Cu toate acestea înțelesul acesta este mai întâi foarte improbabil, căci dreptatea lui Dumnezeu în sensul Evangheliei a fost descoperită abia după ce a venit Evanghelia (Romani 1). Încercarea, pe care satan a avut voie s-o aducă peste Iov, nu consta pentru a constata dacă sufletul lui era mântuit și dacă el avea o bază dreaptă înaintea lui Dumnezeu, ci dacă el se temea sau nu de Dumnezeu din pricina bunăstării și a avantajelor materiale – satan considera acestea total suficient pentru producerea evlaviei într-un om.

Prieteni lui Iov

Oamenii, care au auzit de catastrofa care venise peste Iov, par să susțină punctul de vedere că drumurile și providența lui Dumnezeu se interpretau întotdeauna în funcție de demnitatea sau nedemnitatea oamenilor. Evident ei aveau în cap unele cazuri standard despre oameni care erau evlavioși și ale căror împrejurări arătau toate indiciile favorii lui Dumnezeu. Pe de altă parte ei cunoșteau din aceia care, deoarece erau răi, erau marcați categoric de semnele judecății. Ei trag concluziile lor pe baza unei cunoașteri superficiale prin comparație a înțelepciunii Celui Atotputernic sau a motivelor referitoare la disciplinarea lui Iov. După aceea ei pun asupra lui Iov aceste concluzii și prin aceasta îl împovărează, că tot ce el trăiește a meritat din belșug.

Sfaturile lor

Fără să intrăm în detalii, acești „mângâietori supărăcioși”, așa cum îi numește Iov, încearcă să insiste pe un posibil păcat din viața lui de demult, care ar putea fi cauza suferinței lui sub dezaprobarea lui Dumnezeu. Copiii lui trebuie să fi fost foarte răi, dacă au fost luați așa deodată. Sau probabil trebuie zdrobită mândria încăpățânării lui, cu care el se împotrivesc acestor aluzii. Ar putea fi și un păcat ascuns, pe care el tocmai l-a făcut și care face ca mângâierea lui Dumnezeu să fie așa de neînsemnată. Sau probabil este un motiv în inima lui, un plan ascuns, pe care Creatorul a toate văzător trebuie să-l zădărnicească și pentru care El a trebuit să-l pedepsească. Ei scormonesc trecutul lui, prezentul și viitorul – totul, ca să încerce să dea sârmanului suferind un motiv potrivit pentru astfel de suferințe și nenorociri unice.

Răspunsurile lui Iov

La toate aceste întrebări Iov răspunde că atât în trecut cât și în prezent nu a existat nici cea mai mică abatere cunoscută de la obligațiile lui; și în ceea ce privește viitorul, el nu are nici cea mai neînsemnată intenție să se îndepărteze de drumul rânduit pentru el prin voia lui Dumnezeu. La propunerea soției lui el ar fi putut blestema pe Dumnezeu și ar fi murit și prin aceasta s-ar fi terminat suferința lui, pe care el o simțea de nesuportat. Însă el a considerat o chestiune rea să discrediteze pe Dumnezeu; căci cu toate că el Îl cunoștea puțin, Îl cunoștea suficient de bine ca să nu facă așa ceva. În ceea ce privește prezentul, în ciuda tuturor chinurilor, a împovărilor și suferințelor, el era sigur că Dumnezeu va clarifica totul mulțumitor, dacă el ar ști unde L-ar putea găsi pe Dumnezeu. Și în ce privește viitorul, Iov era departe de a se lăsa abătut de la evlavie prin vreo nenorocire sau prin vreo dorință păcătoasă sau urmărirea vreunui câștig – el era hotărât să se încreadă în Dumnezeu, chiar dacă Dumnezeu îl va omorî.

Punctul lui de vedere

Iov simte în mod îngrozitor fiecare durere, pe care satan (după cum știm) a avut voie să i-o producă, și combate din toată inima și cu toată puterea aluziile „prienilor” lui. Prin aceasta el îndreptățește cu toată hotărârea caracterul lui Dumnezeu. Afirmatiile prietenilor permiteau gândul că Dumnezeu ar fi nedrept și îl condamnă pentru păcate pe care el nu le-a făcut.

Cu toate acestea în același timp era pentru el total inexplicabil că el, care zilnic s-a temut de Dumnezeu, a fost lăsat să treacă printr-un astfel de chin. El voia să se expună oricărei îndoieli referitoare la loialitatea comportării lui; și dacă nenorocirea lui nu era o judecată pentru comportarea greșită, așa părea, ca și cum Creatorul a devenit pe nedrept crunt față de el și că el a fost pus samavolnic ținta săgeților Celui Atotputernic.

Lecțiile lui

Sărmanul Iov. El știa puțin despre sentimentele inimii care l-a adus să pătrundă adâncimile gândirii proprii. El trebuia să se cunoască pe sine însuși în lipsa lui de importanță, în mărginirea lui în a vedea lucrurile, în sărăcia imaginației lui despre Dumnezeu. El trebuia să învețe să cunoască nimicnicia morală a ființei sale și stricăciunea și detestarea existenței lui, cu care el a acuzat cu nerușinare pe Cel Atotputernic de judecata lui și din cauza loviturilor sorții, de care avea parte, L-a declarat crunt și nedrept, din simplul motiv că el nu putea cunoaște motivul pentru aceasta. Pe scurt, el trebuia să afle trecând prin necazuri mari, că el s-a făcut pe sine însuși centrul preocupărilor lui. El trebuia să învețe că cea mai rea necuviință este să evaluezi pe Dumnezeu după cum gândea Iov că Dumnezeu ar trebui să fie și să acționeze. Căci în fond prin aceasta el se făcea mai bun, mai mare și mai drept decât Dumnezeu – așa cum accentuează Elihu (Iov 30).

Pasajele problematice

Să revenim la Iov 27. Evident Iov muștră pe Dumnezeu pentru cruzimea evidentă care i-a amărât viața așa de mult. Însă atât timp cât el trăiește (Iov 27.3), el este hotărât să nu cedeze păcatului. Orice ar afirma cei trei prieteni, el nu va recunoaște o acuzare falsă (Iov 27.5), și cu toată sentința lor aspră el este hotărât să păstreze cinstea întregii lui vieți de odinioară și până în ziua morții. În acest context el spune: „Țin cu tărie la dreptatea mea și nu renunț la ea” (Iov 27.6a). Aceasta înseamnă că nimic nu l-ar putea determina să se abată de la ceea ce știa că era corect. De aceea el adaugă: „inima [conștiința] mea nu-mi reproșează niciuna din zilele mele” (Iov 27.6b). El voia să păstreze toată viața o conștiință bună, ca și Pavel mai târziu (Faptele apostolilor 23.1; 2 Corinteni 1.12; 1 Timotei 1.19).

Se poate face referire la faptul că Saul din Tars a descoperit că conștiința lui bună nu l-a păzit de rătăcire și că dreptatea lui, care era o dreptate a Legii, era numai un gunoi în prezența gloriei lui Hristos. Aceasta este adevărat. Dar cu toate că el a învățat în felul acesta să prețuiască pe Hristos, faptul că el a renunțat la tot ce este omul însuși în constituția lui cea mai bună, nu l-a determinat să renunțe la păstrarea unei conștiințe bune. Realmente pentru păstrarea unei conștiințe bune în viitor era necesar ca viața pentru el să fie „nu eu, ci Hristos”.

Sfârșitul Domnului

Putea să fie altfel la Iov? Când el a învățat odată că el era parte a unui puternic sistem de ordine și domnie, care depindea de Dumnezeu și care de aceea centrul și dimensiunea lui era Dumnezeu și nu Iov, nu va avea el începând de acum gânduri noi referitoare la maiestatea și bunătatea infailibilă a lui Dumnezeu; o bunătate care a știut să facă ordine din haos și bine din rău? Nu a învățat el să nu se încreadă în justificările și concluziile minții lui și ale prietenilor lui, și nu a descoperit el înțelepciune de a aștepta pe Dumnezeu până când va putea vedea, lumina strălucitoare, care era în nor?

Cu nici un chip el nu va renunța la cinstea lui, la dreptatea lui. Însă, așa cum se exprimă Elihu, „corectitudinea” lui sau „dreptatea” lui (vezi Iov 33.23,26) va consta acum în a se supune mâinii lui Dumnezeu, în a se încrede în ostenele disciplinării făcute de El, în a învăța lecția pe care Dumnezeu vrea să-l învețe. Pe scurt aceasta ar însemna să nu mai privească la sine, ci la Dumnezeu și să trăiască înaintea Lui conform acestui principiu, prin aceea că se concentrează asupra Domnului și nu asupra lui însuși.

Titlul original în engleză: „The Endurance of Job and the End of the Lord. Scripture Note on Job 27,6”
din *Scripture Truth*, Anul 9, 1917, pag. 82–83.